

Var ligger felet med de tyska biskoparnas uttalande om interkommunion?

*Prelater och andra kyrkomän firar mässan vid de tyska biskoparnas årsmöte i
Köln (CNS)*

*Den kanoniska lagen ser det inte som en möjlighet att
någon som förblir protestant ska kunna ta emot
kommunion.*

Till många katolikers djupa förfäran har den tyska biskopskonferensen med
"överväldigande" marginal röstat för en "handledning" för hur protestanter,

som är gifta med katoliker, ska kunna ta emot kommunion. Det är definitivt en oroande nyhet – men låt oss vara tydliga: det handlar inte om ett kanoniskt eller doktrinärt auktoritativt dokument. Ett sådant har visserligen skrivits men existerar i dagsläget inte som handbok. De tyska biskoparna har dock medgivit att de som konferens saknar möjlighet att lagstifta på detta område och att det måste avgöras av biskoparna själva om de vill tillämpa en sådan handledning i de enskilda stifteten.

Icke desto mindre är det – milt uttryckt – ett väldigt kliv en så mäktig biskopskonferens nu tar. Biskoparna har enats om att en gift protestant, efter en "seriös granskning i samvetet" med andligt stöd av präst eller annan andlig rådgivare, som har en önskan att se ett slut på en "svår andlig nöd" och samtidigt få uppfylla sin "längtan efter eukaristin", ska kunna ta emot kommunion, under förutsättning att denna person "uppriktigt säger sig dela den Katolska kyrkans tro".

Dessa riktlinjer förefaller hamna långt utanför den kanoniska lagen som sätter mycket tydliga gränser för vilka som kan ta emot kommunion, och när de kan det. "Dödsfara" eller jämförbar "allvarlig nödvändighet" är vad den kanoniska lagen talar om för protestanterna. Det är uppenbart att det som åsyftas är enstaka tillfällen. De tyska biskoparnas avsikter tycks däremot gå mycket längre och vilja upprätta något slags bestående ordning – att kunna ta emot kommunion regelbundet under veckorna – något som är helt utanför vad Kyrkan kan se som en möjlighet. Ett villkor som den kanoniska lagen uttrycker, och som de tyska biskoparna har tagit med i bedömningen, är att en protestant "uttrycker katolsk tro på dessa sakrament" (se 844,4 §4). Men att verkligen tro på eukaristin betyder inte bara tron på realpresensen; det betyder också att man tror på det som följer med, nämligen det sakramentala prästadömetts verklighet och de övriga sakramentens giltighet och verkan och Kyrkans auktoritet över dem. Kyrkans sociala undervisning beskrivs ofta som ett "klädesplagg sytt i ett enda stycke utan sömmar", och detta stämmer än mer om sakramenten. Om nu en protestant, man eller hustru till en katolik, tror på

Katolska kyrkans bestämda uppfattning, och gör det hela tiden, kontinuerligt, skulle han eller hon i själva verket bekänna sig som katolik, och borde följaktligen kunna upptas i Kyrkans fulla gemenskap. De tyska biskoparnas plan – låter som en slags mall för pseudokonversion – det vill säga att dessa protestantiska makar i allt väsentligt är katoliker i tron, men inte till namnet. I Tyskland anser sig biskoparna ha makten att vägra katoliker sakramenten, till och med begravningen, om de inte betalar kyrkoskatten; men det tycks inte störa dem att kunna ge protestanter sakramenten gratis.

Det är naturligtvis svårt att ha någon aning om vilka brister som kan finnas i resonemanget är, så länge handledningstexten inte är publicerad. Ett sådant dokument skulle under alla omständigheter inte kunna vinna laga kraft – men det skulle alltid kunna visa sig inleda till missuppfattning och vara allvarligt nog. Det vi kan säga är att den tyska biskopskonferensen vill vara förberedd att spela snabbt på lös lina med det kristna livets källor och höjdpunkter. De tar risken att behandla eukaristin som ett uttryck för enhet mellan katoliker och protestanter – och därigenom begå det allvarliga misstaget att sätta vår kommunion med varandra framför, och över, kommunionen med Gud och Kyrkan.

Källa: Catholic Herald 2018-02-23

Översättning: Göran Fäldt

<http://www.catholicherald.co.uk/>